

คำวินิจฉัยของ นายผัน จันทรปาน ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๕๗/๒๕๕๕

วันที่ ๒๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลแพ่งกรุงเทพใต้ส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๕ (นายอนันต์ งามวุฒิวงศ์) ในคดีแพ่ง หมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ (กรณีพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ และพระราชกำหนด บริษัทบริหารสินทรัพย์ ฯ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ)

สรุปข้อเท็จจริง

นายอนันต์ งามวุฒิวงศ์ ผู้ร้องเป็นจำเลยที่ ๕ ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๑๓๒๗๒/๒๕๕๒ ระหว่างบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) โดยนายสรวิชัย เนตรงาม หรือนายอรรถชัย พุทธิวิทย์ หรือนายวุฒิชัย มั่นดี ผู้รับมอบอำนาจ โจทก์ บริษัท สันติภาพ (ฮั้วเพ็ง ๑๕๕๘) จำกัด ที่ ๑ นายบุญชัย สัมฤทธิ์วิณิชชา ที่ ๒ นางมาลี หรือนางมาล รัชตสวรรค์ หรือสัมฤทธิ์วิณิชชา ที่ ๓ นายแก้ว รัชตสวรรค์ ที่ ๔ นายอนันต์ งามวุฒิวงศ์ ที่ ๕ จำเลย ฐานผิดสัญญากู้เงิน ตัวสัญญาใช้เงิน และค้ำประกัน จำนวนทุนทรัพย์ ๒๕,๔๘๑,๐๕๕.๕๒ บาท

เดิมผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ในคดีดังกล่าว เป็นผู้ค้ำประกันการออกตัวสัญญาใช้เงินของบริษัท สันติภาพ (ฮั้วเพ็ง ๑๕๕๘) จำกัด จำเลยที่ ๑ ให้แก่บริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเซย์ ไลน์แนนซ์ จำกัด (มหาชน) ต่อมาบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเซย์ ไลน์แนนซ์ จำกัด (มหาชน) โดยองค์การเพื่อการปฏิรูประบบสถาบันการเงินได้ตกลงจำหน่ายสินเชื่อและทำสัญญาขายตราสารหนี้อื่น ๆ และสิทธิเรียกร้องให้แก่ โจทก์ในคดี โจทก์จึงได้รับโอนสินทรัพย์สินเชื่อธุรกิจและหลักประกันของสินทรัพย์สินเชื่อธุรกิจดังกล่าว โดยมีผลตั้งแต่วันปิดการจำหน่ายสินเชื่อ คือวันที่ ๓๐ กันยายน ๒๕๕๒ ทำให้โจทก์ได้มาซึ่งสิทธิ ในสินทรัพย์สินเชื่อธุรกิจและหลักประกันของสินทรัพย์สินเชื่อธุรกิจ รวมทั้งสิทธิเรียกร้องต่าง ๆ ในมูลหนี้ ของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ คาเซย์ ไลน์แนนซ์ จำกัด (มหาชน) ที่มีอยู่เหนือจำเลยทั้งหมด รวมทั้งผู้ร้องด้วย ทั้งนี้ ตามพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนด การปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ และก่อนฟ้องคดีนี้โจทก์ ได้มอบอำนาจให้ทนายความมีหนังสือบอกกล่าวทวงถามหนี้ให้จำเลยที่ ๑ ในฐานะผู้กู้และผู้ออกตัว สัญญาใช้เงิน จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๓ จำเลยที่ ๔ และผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ในฐานะผู้ค้ำประกันให้ร่วมกัน

และ/หรือแทนกันชำระหนี้ให้แก่โจทก์ และบอกกล่าวถึงการโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าวข้างต้นของบริษัท เงินทุนหลักทรัพย์ คาเธ่ย์ ไลน์แนนซ์ จำกัด (มหาชน) ที่มีอยู่กับจำเลยทั้งสี่ให้แก่โจทก์ ปรากฏว่าจำเลย ที่ ๑ จำเลยที่ ๒ จำเลยที่ ๔ และผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลยที่ ๕ ได้รับหนังสือบอกกล่าวทวงถามหนี้โดยชอบแล้ว

ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้ยื่น คำร้องต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ ขอสวมสิทธิเป็นโจทก์แทนโจทก์เดิม โดยระบุว่า เมื่อวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๕๔ บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้ทำสัญญารับโอนสิทธิเรียกร้องของหนี้เงินกู้และหลักประกัน ซึ่งเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพจากบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) โจทก์ในคดี โดยรวมทั้งหนี้ ของลูกหนี้ในคดีดังกล่าวด้วย ทั้งนี้ บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) ได้มีหนังสือบอกกล่าวแจ้ง การโอนสิทธิไปยังจำเลยทั้งห้าซึ่งเป็นลูกหนี้แห่งสิทธิทราบแล้ว บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ในฐานะผู้รับโอนสินทรัพย์จากบริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว จึงขอ สวมสิทธิเข้าเป็นเจ้าหนี้ในคดีดังกล่าวตามพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๗

ผู้ร้อง ได้ยื่นคำร้องลงวันที่ ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ สรุปความได้ว่า

การที่โจทก์ คือ บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) กล่าวในคำฟ้องว่าได้รับโอนสิทธิเรียกร้อง ที่มีอยู่เหนือจำเลยทั้งหมดในคดีนี้ ซึ่งรวมทั้งผู้ร้องด้วย โดยสมบูรณ์และถูกต้องตามกฎหมาย โดยมีต้องแจ้ง ให้จำเลยทราบนั้น ทั้งนี้ อาศัยบทบัญญัติแห่งพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ซึ่งบัญญัติว่า “การโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนิน กิจการไปยังสถาบันการเงินอื่น ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตาม มาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์” และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบ สถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ บัญญัติว่า “ในการขายทรัพย์สินเพื่อ ชำระบัญชีบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐ ให้องค์การดำเนินการประกาศรายการ พร้อมด้วยรายละเอียดตามสมควรของทรัพย์สินที่จะขาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะขายทรัพย์สินนั้น ล่วงหน้าก่อนกำหนดวันขายไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน โดยปิดประกาศรายการและรายละเอียดไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวัน อย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน” วรรคสองบัญญัติว่า “การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้ บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิมและบุคคล ซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย ฯลฯ” บทบัญญัติสองมาตราดังกล่าว ที่ระบุว่า ไม่ต้องบอกกล่าว การโอนไปยังลูกหนี้ถือว่า ขัดต่อรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๕

ซึ่งบัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้...” และ มาตรา ๓๐ ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย เท่าเทียมกัน... การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล... จะกระทำมิได้ ฯลฯ” จึงเป็นอันใช้บังคับมิได้

ต่อมา ผู้ร้อง ได้ยื่นคำร้องคัดค้านการขอสวมสิทธิเป็นโจทก์เดิม ต่อศาลแพ่งกรุงเทพใต้ เมื่อวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๕๔ โดยมีประเด็นเกี่ยวกับความชอบด้วยรัฐธรรมนูญ สรุปได้ความว่า

ตามที่บริษัทบริหารสินทรัพย์ เอ็น เอฟ เอส จำกัด ได้อ้างว่าสามารถสวมสิทธิเป็นโจทก์แทน โจทก์เดิมได้ โดยอาศัยบทบัญญัติของพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓ ซึ่งบัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิ เรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาลให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าว และอาจนำ พยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้ามำนำพยานที่สืบมาแล้วและคัดค้านพยาน หลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้า สวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้น”

บทบัญญัติมาตรา ๓ ดังกล่าวขัดหรือแย้งกับรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ เพราะตาม มาตรา ๒๕ บัญญัติว่า “การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้...” และตามมาตรา ๓๐ บัญญัติว่า “บุคคลย่อมเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย เท่าเทียมกัน... การเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมต่อบุคคล... จะกระทำมิได้ ฯลฯ” จึงขอให้ศาลแพ่ง กรุงเทพใต้มีคำสั่งให้ส่งคำโต้แย้งนี้ให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยต่อไป

บริษัทเงินทุน ธนชาติ จำกัด (มหาชน) โจทก์ในคดีได้ยื่นคำแถลงคัดค้านคำร้อง สรุปได้ความว่า มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญ เป็นการรับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคล สำหรับในภาวะปกติทั่วไปที่บุคคลทุกคนในสังคมจะต้องเสมอภาคเท่าเทียมกันภายใต้กฎหมายเดียวกัน พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบ สถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ เป็นกรณีเร่งด่วนที่รัฐบาลต้องแก้ไขภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจ ที่เกิดขึ้นจากปัญหาในระบบสถาบันการเงินโดยมิอาจหลีกเลี่ยงได้ในอันที่จะรักษาความมั่นคงทางเศรษฐกิจ ของประเทศ เป็นการตรากฎหมายโดยอาศัยอำนาจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๘ จึงเป็นการตรากฎหมายออกมาเพื่อใช้แก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ ในกรณีฉุกเฉินที่จำเป็นต้องมีมาตรการเป็นพิเศษผ่อนคลายจากกรณีปกติทั่วไปเพื่อให้องค์การปฏิรูป ระบบสถาบันการเงินสามารถดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกฎหมายให้แล้วเสร็จโดยเร็วเพื่อไม่ให้เกิด ความเสียหายแก่ประเทศมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม ดังนั้น ในการโอนสิทธิเรียกร้องจึงยกเว้นไม่ต้องมีการ

บอกกล่าวการโอนให้ลูกหนี้แห่งสิทธิทราบก่อนตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังมีรายละเอียดของเหตุผลในการประกาศใช้พระราชกำหนดปรากฏตามหมายเหตุของพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

ศาลแพ่งกรุงเทพใต้พิเคราะห์แล้วเห็นว่า กรณีตามคำโต้แย้งของกลุ่มความอยู่ในบังคับมาตรา ๒๖๔ วรรคหนึ่ง ของรัฐธรรมนูญ จึงมีคำสั่งให้ส่งสำนวนดังกล่าวไปยังศาลรัฐธรรมนูญเพื่อพิจารณาวินิจฉัยต่อไป โดยไม่มีเหตุที่จะงดการพิจารณาคดีไว้ชั่วคราว แต่ให้งดการวินิจฉัยเฉพาะประเด็นตามคำร้องขอสวมสิทธิ และคำคัดค้านไว้ก่อนจนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

ข้อกฎหมาย

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐

มาตรา ๒๗ การโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่น ให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ แต่ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๓๐ ทวิ ในการขายทรัพย์สินเพื่อชำระบัญชีบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามมาตรา ๓๐ ให้องค์การดำเนินการประกาศรายการพร้อมด้วยรายละเอียดตามสมควรของทรัพย์สินที่จะขาย วัน เวลา และสถานที่ที่จะขายทรัพย์สินนั้นล่วงหน้าก่อนกำหนดวันขายไม่น้อยกว่าสิบห้าวัน โดยปิดประกาศรายการและรายละเอียดไว้ในที่เปิดเผย ณ สำนักงานขององค์การ โฆษณาในระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์ และโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าสามวัน

การประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นการบอกกล่าวการโอนทรัพย์สินแก่ลูกหนี้ บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิม และบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขาย ในกรณีที่บุคคลดังกล่าวมีข้อต่อสู้เกี่ยวกับทรัพย์สินที่จะขายนั้น ให้ยื่นคำคัดค้านโดยชี้แจงเหตุผลและหลักฐานที่เกี่ยวข้องต่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ก่อนกำหนดวันขายทรัพย์สินไม่น้อยกว่าสามวันทำการ หากพ้นกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้วมิได้ยื่นคำคัดค้านการขายทรัพย์สินนั้น ให้ถือว่าลูกหนี้บุคคลภายนอกที่ได้ให้ประกันหนี้เดิมและบุคคลซึ่งมีส่วนได้เสียในทรัพย์สินที่จะขายได้ให้ความยินยอมกับการโอนทรัพย์สินที่จะขายนั้นแล้ว

เมื่อคณะกรรมการตามมาตรา ๓๐ ได้รับคำคัดค้านตามวรรคสองแล้ว ให้จัดทำความเห็นพร้อมด้วยเหตุผลเสนอให้คณะกรรมการองค์การพิจารณาวินิจฉัย ถ้าคณะกรรมการองค์การเห็นว่าคำคัดค้านมีเหตุอันสมควรก็ให้ยุติการขายทรัพย์สินนั้นไว้ก่อนจนกว่าจะมีการพิสูจน์สิทธิในทรัพย์สินนั้น

เสร็จสิ้น ถ้าเห็นว่าไม่มีเหตุอันสมควรก็ให้ยกคำคัดค้านพร้อมทั้งแจ้งให้ผู้คัดค้านทราบและดำเนินการขายทรัพย์สินนั้นต่อไป แต่ทั้งนี้ไม่ตัดสิทธิผู้เสียหายเพราะการนั้นที่จะใช้สิทธิเรียกร้องตามมาตรา ๓๐ จัตวา

พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑

มาตรา ๗ ในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าวและอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ถ้ามำนำพยานที่สืบมาแล้วและคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้น

ประเด็นการวินิจฉัย

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

ประเด็นที่สอง พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ มาตรา ๓๐ หรือไม่

ข้อพิจารณาและคำวินิจฉัย

ประเด็นที่หนึ่ง พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

พิจารณาแล้ว เห็นว่า การที่นายอนันต์ งามวุฒิวงศ์ ผู้ร้องโต้แย้งไว้ตามประเด็นที่หนึ่งนั้นปรากฏว่า ศาลรัฐธรรมนูญได้เคยมีคำวินิจฉัยคำร้องในกรณีเช่นนี้แล้ว คือ คำวินิจฉัยที่ ๒๔/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๔ มิถุนายน ๒๕๕๕ ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ และพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๓๐ ทวิ ไม่ขัดหรือแย้งกับมาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ จึงไม่ต้องวินิจฉัยประเด็นที่หนึ่งซ้ำอีก

ประเด็นที่สอง พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ หรือไม่

พิจารณาแล้ว เห็นว่า การตราพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มีวัตถุประสงค์เพื่อแก้ปัญหาสินทรัพย์ด้อยคุณภาพของสถาบันการเงินซึ่งมีอยู่เป็นจำนวนมาก ทำให้เป็น

อุปสรรคต่อการเพิ่มทุนของสถาบันการเงินและกระทบกระเทือนต่อความสามารถในการให้สินเชื่อในภาคเศรษฐกิจ เพื่อให้สถาบันการเงินสามารถแก้ปัญหาดังกล่าวได้ จึงควรแยกสินทรัพย์ด้วยคุณภาพออกมาแล้วขายให้แก่นิติบุคคลอื่นเพื่อบริหารสินทรัพย์นั้นต่อไป

เมื่อพิจารณา มาตรา ๗ ที่บัญญัติว่า “ในการโอนสินทรัพย์จากสถาบันการเงินไปให้บริษัทบริหารสินทรัพย์ ถ้ามีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาล ให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิเป็นคู่ความแทนในคดีดังกล่าว และอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดงคัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ตามคำพยานที่สืบมาแล้วและคัดค้านพยานหลักฐานที่ได้สืบไปแล้วได้ และในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้ว ก็ให้เข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษานั้น” จะเห็นได้ว่าเป็นบทบัญญัติที่อำนวยความสะดวก เพื่อจูงใจให้นิติบุคคลเข้ามาจดทะเบียนเป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ เพราะหากไม่มีบทบัญญัติที่เป็นการจูงใจเช่นนี้ และบริษัทบริหารสินทรัพย์ที่รับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพไปจากสถาบันการเงินแล้ว ไม่สามารถสวมสิทธิเป็นคู่ความในคดีที่มีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องอยู่แล้ว ฯลฯ หรือไม่สามารถสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในกรณีที่ศาลได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้น และต้องฟ้องเป็นคดีขึ้นใหม่ นอกจากจะต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น แล้วยังจะต้องเสียเวลาเริ่มต้นคดีใหม่ ทั้งๆ ที่เป็นสินทรัพย์ด้วยคุณภาพ ย่อมไม่มีนิติบุคคลใดหรือมีแต่น้อยที่จะเข้ามารับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพจากสถาบันการเงินไปบริหาร ซึ่งถ้าเป็นเช่นนี้ การแก้ไขปัญหาสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงินก็ย่อมไม่บรรลุผล และปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจก็ยังคงขึ้นต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศอยู่ตลอดไป ดังนั้น บทบัญญัติของพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จึงตราขึ้นเพื่อประโยชน์ของประเทศชาติ หรือผลประโยชน์ส่วนรวม นั่นเอง

ตามคำร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ขัดต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ เมื่อพิจารณาบทบัญญัติ ในหมวด ๓ ว่าด้วยสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย โดยเฉพาะมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ บัญญัติเป็นหลักการไว้ว่า การจำกัดสิทธิและเสรีภาพของบุคคลที่รัฐธรรมนูญรับรองไว้จะกระทำมิได้ แต่บทบัญญัติของมาตราเดียวกันบัญญัติข้อยกเว้นให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย เฉพาะเพื่อการที่รัฐธรรมนูญนี้กำหนดไว้ และเท่าที่จำเป็นเท่านั้น และจะกระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพนั้นมิได้ และกฎหมายที่ออกมาจำกัดสิทธิและเสรีภาพดังกล่าว ต้องมีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง จะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญให้การรับรองสิทธิและเสรีภาพ ทั้งโดยบริบูรณ์ เช่น เสรีภาพในการนับถือศาสนา นิิกายของศาสนา หรือลัทธินิยมในทางศาสนา และรับรองโดยสัมพัทธ์ กล่าวคือ ให้อำนาจองค์กร

ฝ่ายนิติบัญญัติออกกฎหมายมาจำกัดสิทธิและเสรีภาพนั้นได้ตามที่รัฐธรรมนูญให้อำนาจ ซึ่งเมื่อพิจารณา
มาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกอบกับสาเหตุที่ทำให้ต้องตรา
พระราชกำหนดดังกล่าวขึ้น กล่าวคือ การเกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจ เนื่องจากสถาบันการเงิน สาเหตุส่วนหนึ่ง
มาจากผู้กู้เงินของสถาบันการเงินแล้วผิดนัดไม่ชำระหนี้ จนก่อให้เกิดสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ ซึ่งสร้าง
ความเดือดร้อนให้กับประชาชนผู้ฝากเงินหรือเจ้าหนี้ของสถาบันการเงินนั้น และสร้างความเสียหายให้กับ
ระบบเศรษฐกิจของประเทศชาติเป็นส่วนรวม ถ้าหากลูกหนี้ของสถาบันการเงินให้ความร่วมมือในการชำระหนี้
เมื่อหนี้ถึงกำหนดชำระหรือภายในระยะเวลาที่รัฐกำหนดให้ เพื่อประโยชน์ในการประนอมหนี้ด้อยคุณภาพแล้ว
ปัญหาหนี้ด้อยคุณภาพก็คงจะไม่เกิดขึ้น และรัฐก็ไม่จำเป็นต้องตราพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์
พ.ศ. ๒๕๕๑ ขึ้นมาจูงใจนิติบุคคลต่าง ๆ ให้เข้ามาจดทะเบียนเป็นบริษัทบริหารสินทรัพย์ เพื่อบริหาร
สินทรัพย์ด้อยคุณภาพที่ลูกหนี้ของสถาบันการเงินซึ่งรวมทั้งผู้ร้องตามคำร้องนี้ด้วยก่อให้เกิดขึ้น กฎหมาย
ที่ออกมาจึงมีลักษณะของการใช้บังคับกับหนี้สินของลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทย
กำหนดให้เป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ จึงเป็นบทบัญญัติที่มีผลใช้บังคับเป็นการทั่วไปกับลูกหนี้ของสถาบัน
การเงินที่ธนาคารแห่งประเทศไทยกำหนดให้หนี้สินเป็นสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ มิได้มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่
กรณีใดกรณีหนึ่ง หรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง และแม้บทบัญญัติของมาตรา ๗ แห่ง
พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ จะกำหนดให้บริษัทบริหารสินทรัพย์เข้าสวมสิทธิ
เป็นคู่ความแทนในคดีที่มีการฟ้องบังคับสิทธิเรียกร้องเป็นคดีอยู่ในศาลและอาจนำพยานหลักฐานใหม่มาแสดง
คัดค้านเอกสารที่ได้ยื่นไว้แล้ว ฯลฯ และสามารถเข้าสวมสิทธิเป็นเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาในกรณีที่ศาล
ได้มีคำพิพากษาบังคับตามสิทธิเรียกร้องนั้นแล้วก็ตาม แต่จำเลยในคดีดังกล่าวก็ยังคงมีสิทธิต่อผู้คดีของตน
เช่นเดียวกับการดำเนินคดีแพ่งทั่ว ๆ ไป จำเลยมิได้เสียสิทธิในการต่อสู้คดีของตนแต่อย่างใด บทบัญญัติ
ของกฎหมายดังกล่าวจึงมิได้กระทบกระเทือนสาระสำคัญของสิทธิและเสรีภาพแต่อย่างใด นอกจากนี้หาก
พิจารณาบทบัญญัติต่าง ๆ ของรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจออกกฎหมายจำกัดสิทธิและเสรีภาพของประชาชน
ได้ ล้วนเป็นกฎหมายที่มุ่งให้ความคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของผู้อื่น หรือเพื่อรักษาไว้ซึ่งประโยชน์มหาชน
หรือประโยชน์ส่วนรวม และพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ที่ตราขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหา
ลูกหนี้ของสถาบันการเงินที่ผิดนัดไม่ชำระหนี้จนทำให้เกิดสินทรัพย์ด้อยคุณภาพ เป็นปัญหาต่อระบบ
เศรษฐกิจของประเทศก็นับว่าเป็นกฎหมายที่ตราขึ้นเพื่อรักษาไว้ซึ่งประโยชน์มหาชน หรือประโยชน์ส่วนรวม
ดังนั้นจึงเห็นได้ว่า มาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้ขัดหรือ
แย้งต่อมาตรา ๒๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๓๐ เป็นบทบัญญัติเกี่ยวกับการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของชนชาวไทย ให้นำบุคคลมีความเสมอกันในกฎหมายและได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายเท่าเทียมกัน เมื่อพิจารณามาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ซึ่งเป็นกฎหมายที่มีวัตถุประสงค์ในการแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศชาติ และเป็นกรณีเร่งด่วน จึงมีบทบัญญัติที่มุ่งใจให้นิติบุคคลอื่นเข้ามารับซื้อหรือรับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพของสถาบันการเงิน เพื่อมาบริหารหรือจำหน่ายจ่ายโอนต่อไป หากไม่มีบทบัญญัติในลักษณะดังกล่าวย่อมไม่มีนิติบุคคลใด หรือมีแต่น้อยที่จะเข้ามารับโอนสินทรัพย์ด้วยคุณภาพจากสถาบันการเงินไปบริหาร จึงเป็นบทบัญญัติที่จะเอื้อประโยชน์หรืออำนวยความสะดวกให้กับบริษัทบริหารสินทรัพย์ ยิ่งกว่าเป็นผลเสียหายกับจำเลยในคดี เพราะจำเลยในคดีมีข้อต่อสู้ในมูลหนี้เดิมเช่นไร ก็สามารถยกขึ้นเป็นข้อต่อสู้บริษัทบริหารสินทรัพย์ได้ และกระบวนการพิจารณาคดีของศาลนอกจากที่บัญญัติไว้ตามมาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ แล้วยังคงเป็นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง จึงมิใช่เป็นการเลือกปฏิบัติโดยไม่เป็นธรรมที่ผู้ร้องจะยกความเท่าเทียมกันตามที่รัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ บัญญัติให้ความคุ้มครองไว้มาใช้กับคำร้องของผู้ร้องได้ จึงเห็นได้ว่า มาตรา ๗ แห่งพระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มิได้ขัดหรือแย้งต่อมาตรา ๓๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยชี้ขาดว่า พระราชกำหนดบริษัทบริหารสินทรัพย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และมาตรา ๓๐ แต่ประการใด

นายผัน จันทรปาน

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ